

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **Realitní kancelář STING, s. r. o.**
sídlem 1. Máje 540, 739 61 Třinec - Staré Město
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Novákem
sídlem Fibichova 1141/2, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 38283/16/5200-10421-709052 a č. j. 38284/16/5200-10421-709052 ze dne 31. 8. 2016, ve věci daně z příjmů

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31.8.2016, č.j. 38283/16/5200-10421-709052 a č.j. 38284/16/5200-10421-709052 **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 30 227 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Michala Nováka,

advokáta se sídlem Fibichova 1141/2, Olomouc.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 31. 10. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016 č. j. 38283/16/5200-10421-709052. Žalobou doručenou krajskému soudu téhož dne se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016 č. j. 38284/16/5200-10421-709052 (dále jen „napadená rozhodnutí“). Napadenými rozhodnutími bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště v Třinci (dále jen „správce daně“), kterým byla žalobci dodatečně stanovena k přímé úhradě daní z příjmů fyzických osob a doměřeno penále za zdaňovací období roku 2011 a roku 2012. Žalobce s napadenými rozhodnutími nesouhlasil. Správce daně provedl u žalobce kontrolu za zdaňovací období roku 2011 a 2012. V tomto období žalobce vyplatil na základě vystavených faktur podle smlouvy o poradenské, kontrolní a školící činnosti a dohody o provedení práce panu Mgr. M. P. fakturované částky, které zaúčtoval jako daňově uznatelný výdaj. Správce daně měl na základě zjištěných skutečností pochybnosti, zda vyplacené příjmy neměly být zdaněny daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 č. 586/1992 Sb., ve znění účinném pro příslušné daňové období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že příjmy vyplacené Mgr. P. byly příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, za které měl žalobce odvést zálohu na daň, což nesplnil, veden nesprávnou úvahou o posouzení smluv s Mgr. P. Správce daně proto vydal napadené dodatečné platební výměry, kterými žalobci zálohu na daň vyměřil, a žalovaný se s jeho úvahou ztotožnil a rozhodl napadenými rozhodnutími.
2. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost tohoto právního závěru žalovaného. Poukázal na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu, která se této oblasti týká, a která definovala jako jedno z klíčových kritérií pro zařazení příjmů do příslušného pojetí z hlediska daňového práva autonomii vůle (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 6 Ads 48/2009 – 87). Tím se ale žalovaný nezabýval a uvedl pouze, že rozsudky, kterých se žalobce dovolával, nelze na posuzovaný případ použít, neboť jde o jiné subjekty. Tuto úvahu žalobce považuje za nedostatečnou. Dále poukázal na rozsudek ve věci sp. zn. 6 Afs 85/2014 – 39 z 28. 8. 2014, kde Nejvyšší správní soud činnosti rozdělil do tří kategorií, a to kategorie ryze nezávislou, ryze závislou a činnosti smíšené, u kterých rozhoduje vůle stran, což je právě případ žalobce, kdy Mgr. P. pro žalobce konal poradenskou činnost, což je činnost, kterou lze vykonávat jak v závislém, tak v nezávislém postavení. Ani tímto argumentem se žalovaný nezabýval.
3. Žalobce dále nesouhlasil se skutkovými zjištěními žalovaného. Podle žalovaného se Mgr. P. řídil pokyny žalobce a byl mu podřízen, což není pravdou; Mgr. P. sice konzultoval své poznatky s panem Z., jednajícím za žalobce, je to však logický důsledek konané činnosti, protože poradenskou činnost musel s žalobcem konzultovat a výsledky mu sdělovat. Nadto byl Mgr. P. prokuristou žalobce, tedy osobou nezávislou. K závěru o závislosti práce Mgr. P. žalovaný mylně dospěl na základě toho, že žalobce stanovoval Mgr. P. termíny pro provedení služeb. Podle žalobce je naopak logické, že žalobce chtěl mít kontrolu nad tím, kdy mu budou poradenské služby poskytnuty. Žalovaný rovněž mylně

považoval za znak pracovněprávního poměru to, že Mgr. P. nevykonával činnost pod vlastním jménem a na vlastní účet a odpovědnost; mezi žalobcem a Mgr. P. byla uzavřena innominátní smlouva, blížíci se smlouvě mandátní, pro kterou je typické, že je prováděna na účet mandanta. Žalobce nerozumí ani argumentu žalovaného, že pracovněprávnímu vztahu odpovídá výše sjednané odměny na základě počtu navštívených poboček a obratu společnosti.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na napadená rozhodnutí a uvedl, že z výpovědi Mgr. P. jednoznačně vyplynul závěr, že Mgr. P. vykonává svou činnost podle pokynu žalobce způsobem typickým pro závislou práci resp. pracovní poměr. Postavení prokuristy nevylučuje, že posuzovaná činnost byla poskytnuta coby závislá práce. O závislosti práce svědčí zejména stanovování autoritativního termínu služeb, využívání prostor v budově žalobce, včetně kanceláře s počítačem a pevnou telefonní linkou; používání vlastního mobilního telefonu bylo při výpočtu rozdílu na zálohách na daň zohledněno. Odměna Mgr. P. byla závislá na počtu jím navštívených poboček a na dosaženém obratu společnosti, přičemž měl sjednanu pevnou měsíční částku plus odměny, což je rovněž způsob odměňování odpovídající pracovněprávnímu vztahu. Byť mandátní smlouva byla upravena v obchodním zákoníku, daňové právo jednotlivé právní instituty nahlíží nezávisle na jejich soukromoprávní povahu. Zákon o dani z příjmů pod závislou činností řadí nejen pracovní poměr, ale i jiné právní vztahy, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmů je povinen dbát příkazu plátce. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 85/2014 - 39 z 28. 8. 2014, žalobce se ho mohl dovolat již v odvolání, avšak neučinil tak a jedná se tedy o novotu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloby byly podány včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadená rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné. Vzhledem k tomu, že obě žaloby spolu skutkově souvisí, krajský soud je usnesením z 29. 3. 2018, č. j. 22 Af 92/2016 – 27 podle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil ke společnému projednání.
6. U ústního jednání účastníci řízení na svých procesních stanoviscích setrvali.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že u žalobce byla dne 18. 11. 2013 zahájena daňová kontrola pro daň z příjmů právnických osob za rok 2011 a rok 2012 a daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2011 a 2012; daňová kontrola byla prodloužena dne 18. 11. 2014. Mezi žalobcem a Mgr. M. P. byla dne 2. 1. 2010 uzavřena smlouva o poradenské, kontrolní a školící činnosti a dohoda o provedení práce pro rok 2011. Žalobce zaúčtoval do nákladů faktury přijaté od Mgr. P. za období leden 2011 až březen 2012, za rok 2011 celkem 2 976 600 Kč a 1 005 600 Kč za rok 2012. Mgr. P. pro žalobce na základě shora uvedených smluv prováděl činnosti směřující ke zvýšení efektivity podnikání žalobce a zejména poskytování poradenských služeb v oblasti podnikatelských aktivit, organizačních a ekonomických otázek v obchodních záležitostech při plánování, organizaci a kontrole v oblasti řízení. Dne 16. 5. 2007 se Mgr. P. stal prokuristou žalobce. V rámci svého výslechu Mgr. P. sdělil, že od roku 2004 spolupracoval s žalobcem nejdříve jako obchodní zástupce na základě smlouvy o obchodním zastoupení jako realitní makléř a v létě 2011 a 2012 měl uzavřenu dohodu o provedení práce z důvodu zařazení do programu školení, na které žalobce čerpal dotaci

v rámci dotačního programu. Současně uvedl, že své služby v roce 2011 a 2012 činil i pro jiné odběratele, ovšem pouze v minimálním rozsahu. Činnost pro žalobce vykonával po celém území České republiky, používal vlastní kancelář v místě svého bydliště, používal svůj počítač a své auto. V souvislosti s činností mu vznikaly náklady na provoz auta, pohonné hmoty, telefon, ubytování, opravy vozidla, počítač a internet a výdaje za telefonické služby. Z důvodu své poradenské činnosti měl k dispozici elektronická data žalobce; používal logo Realitní kanceláře STING, s. r. o. a vystupoval jako ředitel společnosti, což souviselo s udělenou prokurou. Provedenou práci kontroloval a hodnotil majitel společnosti. Nicméně působil jako nezávislý poradce a školitel, přičemž činnost byla sjednána na dobu neurčitou a termíny provedení služeb stanovoval za žalobce pan Z. Odměna byla sjednána smluvně ve výši 150 000 Kč měsíčně a byla vystavována na základě tzv. reportů o poskytnutých službách. Kromě toho dostával odměnu navíc na základě obratu, na základě navštívených poboček a o výši odměny rozhodoval pan Z. Po dobu spolupráce nikdy nebyl nemocen a „nezná pojem dovolená“. Z výpovědi svědka M. L., který pro žalobce pracoval od 1. 8. 2008 na základě mandátní smlouvy a od roku 2009 do 1. 11. 2010 v pracovněprávním poměru a byl rovněž prokuristou žalobce, vyplynulo, že s Mgr. P. při své činnosti spolupracoval, pouze však minimálně, přičemž spolupráce probíhala v kanceláři žalobce vybavené pevnou telefonní linkou, kterou využíval Mgr. P., přičemž tato kancelář byla rovněž přístupná zaměstnancům žalobce a mohl do ní kdokoliv vstoupit (po ohlášení na recepci). Ing. L. poskytoval se souhlasem žalobce Mgr. P. data, které pak Mgr. P. používal pro svou činnost, při níž byl pověřen kontrolou poboček STING.

8. Na základě shora uvedeného správce daně dospěl k závěru, že znaky činnosti vykonávané Mgr. P. pro žalobce jsou znaky závislé práce. Se svým závěrem seznámil žalobce před projednáním zprávy o daňové kontrole a po jejím projednání rozhodl předmětným dodatečným platebním výměrem, proti kterému žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
9. Pro posouzení věci je rozhodující vymezení pojmu „závislá činnost“ jak jí rozumí ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení *příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazu plátce. Těmito příjmy se rozumí i příjmy za práci žáků a studentů v praktickém výcviku.*
10. Definičními znaky závislé práce se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Předně je to kritérium vázanosti pokyny plátce odměny, vyplývající přímo ze smlouvy [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006 č. j. 2 Afs 173/2005-69, na který navázal rozsudek ze dne 8. 2. 2017 č. j. 7 Afs 206/2016-42, „dalším důležitým znakem pracovněprávního, služebního a členského poměru pak je, že ten, kdo poskytuje specifické plnění (tj. v případě uvedených poměrů určitou pracovní činnost), je zásadně povinen řídit se pokyny osoby, k níž ji pracovní, služební či členský poměr váže. Tato povinnost musí být založena přímo, tj. obsahem právního vztahu mezi účastníky“]. Dále jimi jsou výkon práce na jednom místě, výhradně pro jednoho zaměstnavatele, dlouhodobost a subjektivní hledisko zájmů osoby tuto činnost vykonávající [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005 č. j. 2 Afs 62/2004-70, „pojem závislá činnost nemůže být redukován pouze na činnost vykonávanou podle příslušných pokynů, nýbrž se musí jednat o činnost skutečně závislou na osobě plátce. Definiční prvek závislosti tak bude dán zejména povahou vykonávané

činnosti (typicky práce vykonávaná na jednom místě výhradně pro jednoho zaměstnavatele), a také tehdy, pokud se bude jednat o činnost dlouhodobou, a pokud k uzavření pracovněprávního vztahu mělo dojít především v zájmu osoby tuto činnost vykonávající, jejíž právní sféru tohoto dodatku v konečném důsledku poškozuje“]. Další znaky definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2015 č. j. 6 Afs 270/2014-18, a to výkon činnosti nikoliv pod vlastním jménem, nikoliv na vlastní odpovědnost a podle pokynů plátce odměny, přičemž rozhodující je materiální hledisko, nikoliv zvolený soukromoprávní typ smlouvy („není rozhodující, z jakého právního vztahu poplatníkovy příjmy plynou, podstatným rysem závislé činnosti je skutečnost, že není vykonávána zcela nezávisle, tj. pod vlastním jménem, ne na vlastní účet a s vlastní odpovědností poplatníka a naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonávanou práci vyplácí (plátcí). Pro stanovení veřejnoprávní daňové povinnosti není rozhodné, jaký smluvní typ účastníci volili ve sféře práva soukromého. Rozhodné je to, jak je obsah úkonu definován pro účely zdanění v právu veřejném. Musí jít o vztah trvající podoby, vztah úplatný a vzájemný, přičemž práce není vykonávána zcela nezávisle“). V rozsudku z 31. 3. 2016 č. j. 2 Afs 265/2015-144 Nejvyšší správní soud definici závislé práce rozvinul o úvahu, zdůrazňující kritérium vůle smluvních stran: „činnost lze provozovat v zásadě třemi způsoby. V první řadě jsou to činnosti provozované výlučně jako nezávislá činnost, ať už z důvodu zákonné úpravy (exekutor, notář) či z důvodu spočívajících v povaze vlastní činnosti s ohledem na její rozsah či druh (výrobní činnosti, realitní makléř). Druhou činností jsou činnosti obojetné povahy, mezi něž lze zařadit drtivou většinu menších živností (zedník, kadeřnice, účetní či svobodná povolání). Do třetího typu činnosti lze zařadit činnosti ryze závislé (např. pokladní v supermarketu). Judikatura správních soudů postupně dospěla k závěru, že činnosti obojetné povahy nespádají z hlediska daňového právního do kategorie nedovoleného odměňování v režimu osob vykonávajících samostatnou činnost (tzv. švarcsystém). Tyto činnosti lze proto pro účely daně z příjmů vykonávat jak v režimu samostatné činnosti (zejména příjmy z podnikání), tak v režimu příjmů ze závislé činnosti, musí být ovšem splněna určitá kritéria. Mezi tato kritéria patří v první řadě to, že se musí jednat o takovou činnost, která naplňuje znaky činnosti obojetné povahy a volba smluvního typu v samostatné činnosti nesmí být činěna pod nátlakem na účastníka smlouvy. Musí tedy jít o dobrovolné rozhodnutí subjektu o výběru mezi oběma variantami. Jsou-li důvody výběru samostatné činnosti daňově optimalizační, pak tato skutečnost neznamená, že jde o postup nelegitimní. Zároveň však nesmí jít o předstírání samostatnosti, zastírání skutečného stavu spočívajícího v ryze závislé činnosti a nesmí jít o zneužití práva“.

11. Jak vyplývá z napadených rozhodnutí, žalovaný dospěl k závěru, že Mgr. P. pro žalobce vykonával závislou práci, neboť byl pravidelně odměňován pevnou sjednanou částkou, činnost byla dlouhodobá a soustavná, přičemž sám Mgr. P. uvedl, že prošel u žalobce různými pozicemi počínaje makléřem přes regionálního manažera, obchodního ředitele apod. Příjmy měl pouze od jednoho subjektu, dostával pokyny od M. Z., jakožto zástupce žalobce, vykonával činnost nikoliv pod vlastním jménem, ale jako obchodní ředitel žalobce, neměl vlastní majetkovou odpovědnost a kromě vlastního mobilního telefonu používal zařízení žalobce (kancelář, informační technika). Žalovaný se tedy při posouzení, zda činnost, kterou vykonával Mgr. M. P., je činností závislou či nikoliv, řídil pouze některými kritérii judikaturou dovozenými a některá opomenul. Žalovaný se předně nezabýval tím, zda byl Mgr. P. smluvně zavázán řídit se pokyny žalobce. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že sám Mgr. P. uvedl, že termíny provedení jeho služeb stanovoval pan Z., tedy osoba jednající za žalobce, a z toho žalovaný dovodil existenci povinnosti se pokyny žalobce řídit, aniž by uvažil, zda taková povinnost řídit se určením doby poskytnutí služby

není rovněž typická i pro jiné nezávislé vztahy (jak žalobce tvrdil) a vůbec se nezabýval tím, zda povinnost řídit se pokyny byla předmětem ujednání mezi žalobcem a Mgr. P., vyplývajícím z předmětné smlouvy o poradenské, kontrolní a školící činnosti a dohody o provedení práce. Ze samotného protokolu o výsledku Mgr. P., o který žalovaný své úvahy opírá, vyplývá navíc nejenom to, co žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí uvedl, tedy že termíny provedení služeb stanovoval pan Z., ale také to, že Mgr. P. uvedl, že *„by rád pojem „pokyn“ ve své výpovědi nahradil objednávkou či zadáním, které lépe vystihují podstatu skutečnosti“*. Ani tímto významovým posunem termínu „pokyn“ se žalovaný nezabýval. Otázka vázanosti pokyny tak nebyla ze strany žalovaného dostatečně objasněna.

12. S posouzením tohoto znaku závislé práce úzce souvisí posouzení dalších znaků, kterými se žalovaný rovněž nezabýval, zejména jaká byla vůle stran při volbě příslušného soukromoprávního institutu, tedy co chtěli účastníci založit, a zda volba smluvního typu byla či nebyla činěna pod nátlakem na osobu, jejíž právní sféru by tato volba poškozovala, což v případech fingované nezávislé práce bývá strana zaměstnance, v tomto případě Mgr. P. Posouzení této stránky v rozhodnutí absentuje, ačkoliv je pro závěr o závislosti či nezávislosti práce Mgr. P. nepostradatelné. Rovněž tak chybí závěr žalovaného, zda jednání žalobce a Mgr. P. bylo jednáním zastírajícím skutečnost a pokud ano, z čeho tak žalovaný dovodil.
13. Lze rovně přisvědčit žalobci, že poradenskou činnost je svou povahou činností obojetnou, která může být vykonávána jak nezávisle, tak jako závislá činnost; v takovém případě je nutno přihlédnout i k specifickým okolnostem daného konkrétního poměru, a případný závěr o závislosti odůvodnit podrobným a konkrétním vypořádáním všech shora uvedených kritérií, hodnocených ve vzájemných souvislostech, a v případě, že některé kritérium splněno nebude, s konkrétním vysvětlením, proč to v tomto případě žalovaný nepovažuje za relevantní. Z tohoto hlediska považuje krajský soud za nedostatečně zohledněnou skutečnost, že Mgr. P. měl podle své výpovědi používat k výkonu činnosti vlastní auto, vlastní počítač a internet a vlastní kancelář, umístěnou v místě bydliště, že měl služby poskytovat i třetím subjektům, byť marginálně, a že činnost vykonával na různých místech po celém území České republiky. Krajský soud nevylučuje, že i činnost, u které nebudou splněna všechna kritéria, může být činností závislou, podléhající úpravě § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů, takový závěr však musí být náležitě odůvodněn, a to včetně hlediska priority autonomie vůle smluvní stran a také legitimacy volby způsobu výkonu činnosti z důvodu daňové optimalizace u činností tzv. obojetné povahy (viz bod 10. odůvodnění tohoto rozsudku).
14. Žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je tak důvodná. Krajský soud se proto zatím nemůže vypořádat s žalobní námitkou nezákonnosti rozhodnutí, neboť skutkový stav dosud nebyl zjištěn dostatečně pro její posouzení. Co se týče žalobní námitky, že žalovaný chybně vyhodnotil skutečnost, že by Mgr. P. nevykonával činnost vlastním jménem a na vlastní účet, když žalobce uvádí, že to je znak mandátní smlouvy, a dále vyhodnocení způsobu sjednané odměny, její posouzení zatím také není možné, neboť rovněž souvisí se zodpovězením shora uvedených otázek; jedná se o dílčí aspekty celkové mozaiky, ze kterých se závěr o závislosti či nezávislosti činnosti skládá, a která bez zjištění dalších shora uvedených relevantních skutečností není úplná.
13. Krajský soud dodává, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval činnost Mgr. P. podléhající úpravě obsažené v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních

z příjmů, nikoliv pod písmeno b) téhož ustanovení, jak žalobce v žalobě namítl. Tato jeho námitka proto důvodná není.

14. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
15. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 x 3 000 Kč, dále čtyřikrát odměna za zastoupení advokátem ve výši 3 100 Kč podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., za čtyři úkony právní služby - 2x příprava převzetí zastoupení, 2x sepsí žaloby, podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky, jednou odměna ve výši 5 100 Kč podle § 12 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky za účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. e) vyhlášky, pětkrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, dále cestovné za cestu z Olomouce do Ostravy k ústnímu jednání a zpět, celkem ujeté 190 km osobním vozem reg. zn.X, Volkswagen Passat, o průměrné spotřebě 4,63 l na 100 km motorové nafty, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 4 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 29,80 Kč za 1 litr nafty, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tedy 30 227 Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 25. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu